

Stiegrád Gábor
(1949–2008)

Stiegrád Gábor 1949. augusztus 16-án született Pécsen. Egyetemi diplomát a Szovjetunióban, Leningrádban (Szentpétervár) 1972-ben szerzett alkalmazott matematika szakon. 1980–1981-ben Gombocz-ösztöndíjjal az Amerikai Egyesült Államokban, a kenti egyetemen folytatott tanulmányokat. Integrált könyvtári számítógépes rendszerek telepítésével és gondozásával foglalkozott. Több fejlődő országban – például Seychelle-szigetek, Fülöp-szigetek, Srí Lanka, Banglades, Dél-afrikai Köztársaság – szakértőként dolgozott az ENSZ szakosított intézményeinek megbízásából, éspedig számítógépes rendszerek honosításában. Meghatározó szerepe volt az Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár és az Országgyűlési Könyvtár gépesítésében. Ez utóbbi könyvtárban – utolsó munkahelyén – a könyvtár-gépesítési osztály vezetője volt, emellett az ELTE Könyvtártudományi és Informatikai tanszékén posztgraduális képzések oktatójaként is dolgozott.

* * *

Búcsúzom tőled, nagyszerű kollégánk és drága barátunk, Gábor. Kimondani, leírni is szörnyen rossz ezt, és még rosszabb, hogy ezen nem lehet változtatni. Csak bensőnkben lázonghatunk a sors kegyetlensége miatt, de ezzel sem tudunk újra életre kelteni. Már napok teltek el, és jönnek a hónapok, az évek, az egész jövő – Nélküled.

Szörnyű, és elmúlásodban különösen rossz, hogy Veled egyfelől az emberi elme, az emberi alkotókészség, másfelől pedig az emberség, a jóra való hajlam, az ostobaságot vagy a nagyképű hozzá nem értést pedig (szelíden és nem akármilyen humorral, de néha türelmetlenül is) korholó szó, nem utolsósorban pedig az emberi szeretet is nagy veszteséget szenvedett.

Akik közvetlenül örülhettünk szellemednek és barátságodnak, de az olyanok is, akik „csak” a Tőled kapott ismereteknek és azok, akik a könyvtári és szakmai információs tevékenység korszerű eszközei és módszerei révén – jelentős részben munkád nyomán – végbement megújulásának lehettek használói vagy hasznélvezői, alkotó tevékenységed tanúi voltak és maradnak.

Sikeres munkád akkor sem maradt félbe, amikor hazai tevékenységed jelentős időszakának „bölcsője” és hasznosítója, az Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár, az OMIKK önállósága megszűnt. Az Országgyűlési Könyvtárban folytattad munkádat, az új munkahely lehetőségeivel élve és ottani kollégáid elismerését és szeretetét is kiérdemelve.

Mindazok az eredmények, amelyeket elértél, kivételes képességeid mellett arra a kiemelkedő tudásra is támaszkodtak, amelyet külföldi tanulmányok és munkák révén szerezted. Külföldi barátaid most hozzánk hasonlóan megdöbbenéssel értesülnek halálodról.

Ha munkádhoz nem is, de egyéniségedhez hozzátartozik, hogy nagyszerű barát voltál. Ragaszkodó voltál és megértő – ha gyakran elő is jött csipkelődő, de általában kedves és szeretetteljes kritikád. Mindemellett arra is volt gondod, hogy ha barátainak vagy akár kollégáidnak volt baja, bánata, azt megoszad velük, és ha tudtál, segítsél.

Mindez már csak élő emlék marad, de nem veszítjük el barátságodnak múlt időn is átható örömet, munkásságod eredményeit, és azt az el nem múlt élményt, hogy nagyszerű szellemi alkotóerejű és jellemű, kedves, segítőkész kollégát és jó barátot kaptunk Veled a sorstól, még ha most kegyetlenül vissza is vette tőlünk ezt az oly értékes ajándékot.

Végezetül még hozzátartozóidhoz, barátaidhoz, de munkatársaidhoz és az egész könyvtáros társadalomhoz is fordulok azzal, hogy amit elmondtam nem lehet vigasz nekik, de tudniuk kell, hogy a könyvtárak, a könyvtárosok és – nem utolsósorban – az olvasók milyen sokat köszönhetnek Neked, és érezniük kell azt a sok szeretetet, amit éreztünk Irántad és kaptunk Tőled.

Emlékedet és munkád eredményeit megőrizzük. Pihenj békével, kedves, jó, nagyszerű elméjű barátunk, kollégánk – Gábor!

Vajda Erik

(Elhangzott 2008. április 8-án, a rákoskeresztúri Újköztemetőben.)